

No Fear!

Možná vám připadá pitomý, psát titulek anglicky. No a co. Mě ne. Nedávno jsem se ztratil v hlubokém lese. Oproti normálu jsem u sebe neměl ani mobil, ani foťák, ani GPSku a ze tří obvykle nošených nožů jen jeden mrňavej na krku. Připadalo mi, že je to špatný. Ale za chvíli jsem ucítil, že nejsem v průseru, ale jen v lese. A po dlouhé době jsem si to zase naplno užil.

Až moc visíme na cizích věcech. Až moc kecáme, že je krize a že nás dostává. No je, no. Lepší už to nebude. No a co. Hlad nemáme.

A teď už vysvětlení k titulku – utkvěl mi v hlavě letecký záběr na malý dům uprostřed zaplavené krajiny, bylo to někdy, někde v Americe, už se nepamatuju. Ale jak je Amerika větší, i ta voda byla větší a hrozivější. A chlapík stál na střeše, jednou rukou dolů druhou nahoru signalizoval: No! – nepotřebuju pomoc. A za ním – pod ním byl na střeše bílou barvou udělaný nápis: NO FEAR! Nevím, jak ten chlapík dopadl, ale říkal, že nemá strach. I když ho možná trochu měl. A mě zamrazilo. A napadlo mě, že nemusím být zrovna hrdina. Stačí se nebát.

Modrý Petr

White Ribbon is coming soon...

Bílá stužka je kampaň proti násilí na ženách a dětech, která běží mezi muži na celém světě.

LOM se ji rozhodl podpořit – jako patron – v ČR.

Předpokládáný začátek kampaně je v říjnu 2009.

Více informací [na speciálním webu](#).

Kurz negativního myšlení

[„Kurz negativního myšlení“](#) – film, ve kterém se hraje ruská ruleta, ženám dává pěstit, všechno je jinak a nakonec to skoro dobře dopadne – i když je vlastně od začátku všechno v hajzlu.

Zprávy z regionů – Plzeň

Michal Vybíral

V pondělí 14. září 2009 se v Plzni konalo první setkání „plzeňských“ mužů z [Kurzu pro otevřené muže KroM](#). Účastnilo se ho 8 mužů, přičemž další dva přihlášení byli v zahraničí a dorazí na setkání 12. října. Muži z Plzně a okolí dokazují, že nejen v Praze je větší množství mužů otevřené k přemýšlení a reflexi. Doufáme, že tento fakt inspiruje muže i v dalších regionálních centrech (Ústí nad Labem, Zlín aj.) a podpoří je k společné mužské reflexi v plánovaných mužských skupinách.

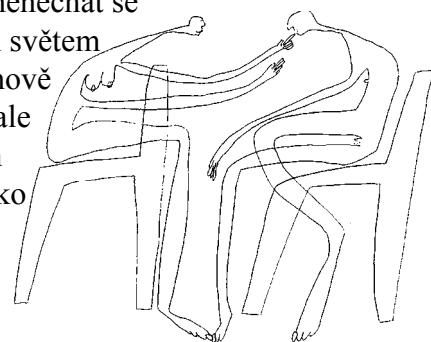
A jelikož jsme se věnovali tématu PRÁCE, na závěr nabízím čtenářům několik výroků mužů na téma:

„Proč muži pracují?“:

- baví mě poznávat svět a to jak funguje
- i pro peníze...
- vytvořit něco funkčního, udělat jiným dobře, být užitečný
- pro pocit odměny/ocenění – i slovní pochvalu, uspokojení vnitřní z dobrý práce
- otisknout se do světa, zanechat stopu
- prostě mě baví
- práce mi umožňuje zažívat v životě přítomnost kroků – cílů – směru – vize

A jiné téma: „Proč jsme přišli do KroMu?“

- potřeba mužské skupiny, mužského společenství jiného než v chlapecké třídě nebo na vojně
- hledání jiné polohy mužství – nemačistické
- jsme zvyklí spíše na ženské kolektivy, ale ty nám nestačí
- potřeba vidět a být viděn i mužským očima, nenechat se vysvětlovat ženským světem
- absence otců ve výchově
- být nejen živatelem, ale i odpovědným otcem
- připadám si občas jako mimozemšťan

- umět přijmout a předat mužství
- chci být prostě u toho, LOM je dobrá věc

Pokud jste z Plzně či okolí, máte poslední možnost se přihlásit – v tuto chvíli jsou poslední dvě volná místa!

Ženy by si měly umět vydělat

Jan Vodák, lektor zlínské otevřené skupiny pro muže ZloM, je nejen kouč a psychoterapeut, ale také blogger na iDnes. Jedna z jeho úvah nese název [Ženy by si měly umět vydělat](#).

Web anketa: 3 TABU!

Jaké je podle vás největší „mužské tabu“; tj. téma, ve kterém jsou dnešní muži nejméně otevření směrem k svému okolí a veřejnosti? Ze široké nabídky: Matka – Otec – Partnerka – Milenka – City – Můj penis – Násilí – Neúspěch – Nemoci, nejvíce hlasů získaly k 30. září City a Neúspěch (po 30 %). [Co si myslíte vy?](#)

Jedenáct statných mužů a jejich putování Krajinou U

(LOM – Muži do hor 2009)

Láďa Lamanai Sedlák

Neděle. Nemnoho hodin před soumrakem. Jedenáct urostlých mužů nasedá do dvou kočárů tažených koňskými spřeženími. Kamenné tváře, vzájemná nedůvěra, opatrnost. Kočí praskají bičem a vozy se dávají do pohybu. Několik hodin na to překračují magickou hranici času. Všichni cestující i koně znenadání zestárlí o celou hodinu.

Přůjezd temnotemnou nocí kolem hraničních kamenů Země falešných drevokocúrov, Země dlouhých rovin, a konečně i samotné Krajiny U.

Rozednění strhlo roušku se střech roztodivných paláců v pohraničí. Spřežení se prohnala všemi kraji zeleninového prokletí, včetně Rajčatova a Okurkova. Prrrrr. Byli jsme na místě.

Na trhu jsme nakoupili chléb a čerstvé plody z darů zdejší země. Slunce už žhnulo plnou silou. Ve vsi na úpatí hor jsme vyhledali vojenský stan a za úplatu si nechali zhotovit glejt s pečetidlem zajišťující chráněný vstup do Zakázané země. Vlídny hospodář ustájil naše oře, i hodili jsme

na bedra své tlumoky a jali se stoupati po horské stezce. Zbroceni potem, leč stále ještě plni sil prodírali jsme si cestu žhavým odpolenem. A pak i slunce začalo býti shovívavější a nakonec i les otevřel před námi čarokrásný palouk přímo vybízející k rozbití prvního tábora.

Noc byla klidná a plná hvězd. Medvědi obcházeli tábořiště obloukem, hledající vodní pramen.

Zrána odhalily sluneční paprsky vrcholek první veliké hory. Posílení krajíci z na váze neubývajících tlumoků jali jsme se stoupati po

lesní pěšině. Cestou jsme zdravili jiné poutníky i sběrače borůvek. Tíha stékala po hřbetech a dále údy až do chodidel. Slunce bylo neúprosné, stejně jako stoupaní. Oddychování nabíralo na hlasitosti a přerývanosti.

Ještě několik kroků. Jsme na místě. Pip Ivan, hnízdiště zakarpatských kondorů. Jeden se ladně snášel do údolí, s prsty per roztaženými na křídlech. Vyřízl do vzduchu oblouk a spustil se

střemhlav za zlatistým ptáčkem, snadnou to kořistí. Výhled do krajiny byl úchvatný, vítr osvěžující. Sestoupili jsme do sedla. Cestu lemovaly hraniční kameny s železnými bodci. Načerpali jsme vodu z pramene a překročili děsivou hranici, abychom v Zahradě upírů rozbili další tábor. Noc padla podezřele rychle. Posvětili jsme zeminu kolem tábořiště obětinou z nudlové polévky z dálných východních zemí. Ta snad krvežíznivce odradí.

Nocí kvílela vichřice a do plachet našich plátěných přístřeší bušil déšť. Vypotácel jsem se ven, abych učinil zadost své malé potřebě. Na stráni blízkého kopce, tam, kde bujely houby v čarodějném kruhu, hořely ohně. Za chvíli se z nebe snesl ohromný tvor, mávaje velikými křídly. Drak. Dosedl doprostřed kruhu vymezeného plameny a uložil se ke spánku. Omámen, vrátil jsem se a tvrdě usnul.

Ráno jsem na stráni našel jen spálenou zeminu v kruhu čarodějných hub. Ke svému dřevěnému přístřešku, kde spali dva největší odvážlivci, přišel pastevec. Hovořil cizokrajnou řečí. Teprve později jsme zjistili, že nás zaříkával, aby nás za trest za naši troufalost svedl z bezpečné cesty.

V rychlosti jsme posnídali a vydali se dál. Den uplynul na hřebeni s překrásnými výhledy. Večer jsme v houstnoucí mlze našli toliko tenounký pramen vody, předzvěst strastiplného zítřku. V noci jsme spali tvrdým spánkem, zatímco z neprostupné mlhy zrodil se rej bludiček.

Netušice, jaké lsti nám hory přes noc uchystaly, jali jsme se pokračovat v putování. Bludičky

posedaly na naše zátylky jen pár kroků za táborem. Svůj omyl při výběru stezky na rozcestí shledali jsme až po poměrně dlouhém putování. Leč nevzali jsme ono varování v potaz. Prošli jsme kolem hrobu horského vojevůdce a bludičky si nás našly znovu. Vedly nás, promrzlé a promoklé, těžkou stezkou lesem, lukami i pasteveckými sídlišti.

V opuštěném řečišti jsme pak pojedli a v údivu usedli nad starodávnou mapou. Musíme se vrátit. Řítíme se přímo do chřtánu osamělým vlčím smečkám.

Mnozí z nás našli útěchu a naději v tiché modlitbě. Nebyli jsme však pouze slušní. Například Ondřej by si ve vynalézavosti nadávek nezadal ani se Cyranem z Bergeraku. Jeho oslovení „Ty uslintaný velbloude“, „Ty opičí deodorante“, „Ty porucho jaderného reaktoru“, „Ty krátká polední pauzo“, „Ty ohryzaná rybí kostro“ a „Ty okoralá páteční housko“ byla jen několika z mnoha, jež se stala okřídlenými.

Nakonec jsme v mlze kleteb a vlastní slepoty přeci jen objevili hřebenovou stezku. Vydrápali jsme se na vrchol zvaný Pop Ivan. Mlha by se dala tlouct do podmáslí. Další putování nebylo

bezpečné. Z bílého závoje se vynořily obrysy kamenných stěn. Za cenu zaprodané duše byli jsme zachráněni.

Vyčerpání, utábořili jsme se ve stěnách tajemného hradu. Dům Usherů! Byla snad toto opravdu stavba, o které Edgar Allan Poe před půl druhým stoletím tak zasvěceně psal? Zdálo se to být více než možné. Průzory ve zdech se proháněla meluzína a kvílela nesnesitelné árie, trhající uši.

Rozdělali jsme oheň a shromáždili se kolem něj. V kruhu nás pak Martin zasvětil do kultu tří P. Stal se z nás okultní spolek. Byli jsme rázem propojeni nezlomným poutem, magickou silou. Viděli jsme si navzájem do nejtemnějších hlubin a zákoutí našich duší. Spánek proběhl ve vysoce duchovní rovině. Přízraky si netroufily přiblížit se k nám, byli jsme příliš silní.

Nazítí jsme se rozloučili s tajemnou horou a jali se sestupovat do údolí. Mlčeli jsme. Věděli jsme. Bolest rozdírala naše chodidla a zatloukala nám hřeby do kolen. V posvátném tichu jsme vysílení dorazili ke stavení.

Za úplatu nechali jsme si přivolat kočár a odvézt se na audienci do mramorového paláce v sídelním městě Rachov. U slavnostní tabule jsme povečeřeli a obdrželi talismany – sáčky z Košile mrtvého muže. Prošli jsme zkouškou, nyní jsme pevní sami v sobě. Část z nás se ještě zúčastnila místních rituálních tanců. Šlechtici z Puchýřového království, v maskách ošlehaných bojovníků.

Ráno jsme se zdrželi na místním trhu a posléze odjeli s karavanou zpět ke stáji, kde nám hospodář chránil koně. Zapřáhli jsme kočáry a plni posvátna, vrátili jsme se do své rodné země, omládnuvše při zpáteční cestě o celou hodinu.

Muž v roli... syna

Pavel Hrbáč, jeden z lektorů Severočeské skupiny pro muže SeM, píše pro týdeník Princip, sérii článků Muž v roli. Zde je ukázka z druhého dílu.

Luboš sedí u nedělního oběda v domě, kde strávil své dětství a část dospívání. Otec již po dvacáté vypráví historku se strejdou Karlem, matka shovívavě pokyvuje hlavou a nalévá Lubošovi třetí talíř polévky. Když ho Luboš odmítne, protože „si chce nechat místo na máminy vynikající halušky“, zpraží ho ty doposud tak láskyplné oči pohledem, který by byl schopen zabít. A poté následuje seriál výčitek, který je zakončen plačtivým výkřikem o nevděčnosti dětí a těžkém údělu rodičů. Otec Lubošovi naznačí, že by se měl matce omluvit, ten však nechápe za co, zvedá se od stolu, popřeje

rodičům pěkný zbytek neděle a odchází.

Dětství měl Luboš pěkné, rodiče ho zahrnovali péčí a láskou, zároveň ho ale vybavili snůškou „měl bys, musíš, neměl bys a nesmíš“, které si nesl jako výbavu do života a podle kterých se snažil žít až do té doby, než pochopil, že aby se zavděčil přáním rodičů, musel by být nejspíš superman, který pracuje 20 hodin denně, ožení se s první dětskou láskou, která se v dospělosti tak úžasně podobá jeho matce, měl by vydržet v jednom zaměstnání od promoce až do důchodu, peníze by měl mít uložené na kontě, které se mu zpřístupní v 65 letech, aby byl zajištěn na stáří (protože důchod je přece tak mizerný), oblečení by měl obměňovat nejvýše jednou za pět let, v jedné vodě se koupat se svou ženou Klárou a případně také všemi potenciálními dětmi a k tomu všemu by měl být schopen na zavolání přijet odkudkoliv, aby pomohl rodičům na zahradě, matce se zavařováním, nebo otci s opravou jeho prorezlé stodvacítky...

Z jiného pohledu:

Petra Procházková – [blog](#)

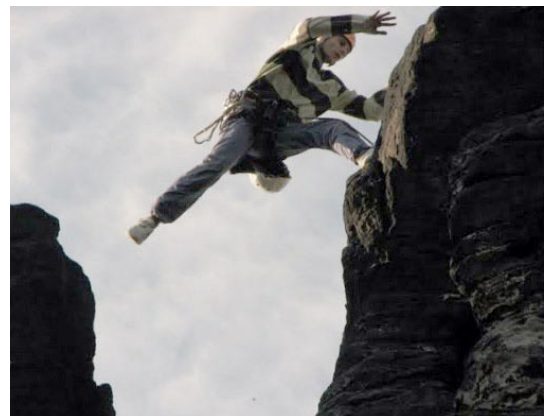
[Šťastní muži? – Grantovi muži](#)

[LOM na Facebooku](#)

Děkujeme fanouškům a fanynkám!

[Muži do skal II.](#)

V posledním víkendu měsíce září proběhla již podruhé outdoorová akce Muži do skal II. Díky výborné sestavě a perfektnímu počasí se jednalo o opravdu unikátní víkend strávený ve společnosti mužů. Odvážlivci si v závěru akce troufli i na fenomenální přeskok mezi majestátními věžemi Blíženců.

Z L O M K Y newsletter Ligy otevřených mužů, o. s. – organizace pro muže, kteří o sobě přemýšlejí

foto: Tomáš Netopil; sazba, grafická úprava a kresby: Petr Mička (m-p); info@modry-petr.cz; www.modry-petr.cz

www.ilom.cz